

Του ΒΑΣΙΛΗ Κ. ΚΑΛΑΜΑΡΑ

Ο Χρήστος Μπρατάκος όταν έφυγε από τα MAT, έφυγε σε μια δύσκολη εποχή. Εθεωρείτο σχεδόν ανταρσία να εγκαταλείπει τη σιγουριά αυτής της ομάδας για να διεκδικήσεις τον προσωπικό σου λόγο και την ταυτότητά σου. Όταν αποφάσισε να καταταγεί στην αστυνομία ήταν μόλις δεκαοκτώ ετών, άρα ανυποψίαστος για τα μελλούμενα.

Αν λειτούργησε ο αυθορμητισμός - το ένστικτο, να το πούμε διαφορετικά, για να πάρει την απόφαση, αν ο συναισθηματισμός ξεχειλίζει και η λογική στενέυει, φαίνεται ότι ο Χρήστος Μπρατάκος δεν μετάνιωσε ποτέ για την επιλογή του.

Σήμερα μπορεί να αισθάνεται κομμάτι περήφανος, ότι οι εμπειρίες του από τη θητεία του στα MAT γίνονται το πρώτο υλικό, η μαγιά ενός μύθου που πατάει γερά στην εμπειρία και απογειώνεται στη λογοτεχνία.

Να το πούμε χωρίς περιστροφές: Ο Μπρατάκος εξέδωσε ως τα σήμερα δύο βιβλία με αναφορές σε κρανοφόρους και σε φυλακισμένους, αλλά ποτέ δεν έδωσε την αίσθηση στον αναγνώστη ότι κατηλεύεται το θέμα, ότι προσπαθεί να κερδίσει από την επικαιρότητά του.

Παιδική ηλικία του Μπρατάκου: Περισσότερι, θερινός κινηματογράφος «Σινέ Σεβίλλη» του πατέρα του.

Ενηλικίωση: MAT, συνεχίζει με σπουδές σκηνοθεσίας.

Δημιουργικό γράψιμο: «MAT. Οι κρανοφόροι» (1982), «Στη φυλακή» (1984) - και τα δύο θα εγκριθούν ως σενάρια από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου - το δεύτερο κέρδισε το πρώτο βραβείο στο διαγωνισμό σεναρίου της «Ελευθεροτυπίας».

Δοκιμάζει στα 1988 τις σκηνοθετικές του ικανότητες γυρίζοντας την ταινία μικρού μήκους «Σινε-οργείο Σεβίλλη» και τώρα επιστρέφει με το τρίτο του βιβλίο, το οποίο θα κυκλοφορήσει μέσα σε δέκα μέρες από τον «Κέδρο».

Το όνομα αυτού «Εγκλωβισμός». Προλογίζει η Φωτεινή Τσαλίκογλου. Εκεί θα βρούμε τρία διηγήματα. Ο Χρήστος Μπρατάκος τώρα γίνεται περισσότερο εσωτερικός: έρχα και ημέρες από τη ζωή της αστυνομίας, δοσμένα με τρυφερότητα και αγάπη. Διαβάζουμε «Ο πάνινος σκύλος», «Η κλούβα », «Φασόλια και φακές». Τα τρία διηγήματα έχουν παραδοθεί στον Παύλο Μάτεσι, ο οποίος αυτό τον καιρό δοκιμάζει να τα κάνει σενάριο, το οποίο θα παραδοθεί σε λίγες μέρες στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου. Μάλιστα, ο Χρήστος Μπρατάκος

Αντε να πετάξει η φαντασία μου με πέντε τόνους σίδερο...

Όταν έφυγε από τα MAT μίλησαν για ανταρσία. Σήμερα βγάζει το δεύτερο βιβλίο του, με τίτλο «Εγκλωβισμός», σκληρό σαν τις εμπειρίες του.

να σκηνοθετήσει ξανά.

• **Επιμένετε στο ίδιο θέμα: στην αστυνομία. Με αυτό το τρίτο βιβλίο σας κλείνει ένας κύκλος με κοινό πυρήνα;**

— Έχουν γραφτεί ταυτόχρονα και τα τρία βιβλία. Το ένα είναι συνέχεια του άλλου, το ένα συμπληρώνει το άλλο. Ολοκληρώνεται κατά κάποιον τρόπο μια τριλογία.

Μέσα από το γράψιμο ωριμάζεις και εσύ ο ίδιος. Μ' αυτό το βιβλίο έχω τελειώσει ως προς αυτό το θέμα. Πιστεύω ότι σε μια εποχή ειρήνης αυτή η πολεμική ομάδα που λέγεται MAT είναι πολύ ενδιαφέρουσα για τον κινηματο-

• **Ποια είναι η ιδιαιτερότητά του ακριβώς, ώστε να γίνει και ταινία;**

— Σε μια εποχή ειρήνης, οι συγκρούσεις.

• **Και η ίδια η τελετή της σύγκρουσης.**

— Αυτή έχει το ενδιαφέρον, γιατί μοιάζει με εμφύλιο, χωρίς να είναι εμφύλιος.

• **Εγκαταλείπετε πλέον τη μαρτυρία και οδηγείστε σ' ένα πιο σύνθετο είδος.**

— Μετά τη μαρτυρία, αν επιμένεις να γράφεις, περνάς στην εσωτερική ματιά. Φιλτράρεις σιγά σιγά και αρχίζεις να δημιουργείς. Δίνεις στους ήρωες κάτι παραπάνω από αυτό που έγινε ζήσει ο ίδιος.

οι οποίοι επιμένουν να γράφουν και να ξαναγράφουν το ίδιο θέμα.

— Κοιτάζτε, ήθελα να τελειώσω μ' αυτό το θέμα. Η αστυνομία έχει το εξής προτέρημα: Είναι η μοναδική περίπτωση λαϊκών ανθρώπων στην εξουσία. Πλασματική βέβαια, αλλά επειδή θέλουν να την πιστεύουν, ως αστυφύλακες, είναι εξουσιαστές. Και για να το αποδείξουν έμπρακτα χρησιμοποιούν την εύκολη και δυναμική λύση, τη βία.

• **Τους αντιμετωπίζετε με συγκατάβαση και τρυφερότητα.**

— Με τρυφερότητα αλλά και με μια σκληράδα, γιατί ήμουν ένας από αυτούς.

• **Τι διασώζεται τελικά σ' αυτά τα κείμενα από την εμπειρία σας;**

— Προσπαθώ να αποδείξω ότι τα ράσα κάνουν τον πατά. Η στολή έχει μια δύναμη και επηρεάζει απόλυτα αυτόν που τη φοράει. Στο «Εγκλωβισμός» δεν είναι μόνο η στολή αλλά και η κλούβα. Και δείχνει τι ρόλο παίζει αυτός ο εγκλεισμός μέσα στην κλούβα και πώς αυτό το όχημα παίρνει τελείως διαφορετική διάσταση με τόσους άντρες μέσα του.

Απόσπασμα από την «Κλούβα»

«Δεν ξέρω γιατί, αλλά πάντα μ' άρεσε να μένω στην κλούβα ολομόναχος, παρακολουθώντας την κίνηση έξω, πίσω από τα συρμάτινα παράθυρα.

Παλιά, για μένα η κλούβα δε σήμαινε τίποτα. Αλλά ήταν ένα όχημα μεταφορής προσωπικού.

Μετά το κάσο της παραίτησης όμως, και αφού δέχτηκα ότι τα δημιουργικότερά μου χρόνια θα περάσουν εντός της «λαμαρίνας παντός καιρού», η κλούβα πήρε συμβολική αξία. Έγινε το πρόβλημά μου, ένιωθα χελώνα με σιδερόφραχτο καβούκι. Η λογική μου, θέλοντας να με βασανίσει ουσιαστικότερα, είχε ξεπεράσει τη δέσμευσή της στολή, το νόμιμο της επωμίδιας, το पहλίχιο, και μου 'χε φορτώσει ολόκληρο λεωφορείο.

Αντε να πετάξει η φαντασία μου με πέντε τόνους σιδερό. Όταν μαύριζε υπέρμετρα η ψυχή μου, σκεφτόμουν να κλειδώσω τις πόρτες και να περιχρνώ βενζίνα. Η κλούβα θα ήταν ένας υπέρροχος φούρνος.

Οι συνάδελφοι θα μαζεύονταν γύρω χωρίς να μπορούν να κάνουν τίποτα. Μόνο θα παρακολουθούσαν πώς βγάζει άμυνες ένας τυρπολημένος, καθώς η φωτιά κατατρώει τις σάρκες του. Πιστεύω ότι νιώθουν τόσο εγκλωβισμένοι και αυτοί, που ένας τέτοιος θάνατος θα τους γέμιζε ζωή.

Ανοιξα το ραδιάκι και χαμήλωσα τη μοτορόλα. Επιασα τον Τζόε Κόκερ στο ομώνυμο τραγούδι από τις «Εννιάμισι εβδομάδες». Αρχισα να χορεύω. Ζήλευα, γιατί δεν ήμουν στη θέση του Μίσι Ρουρκ. Το έβρισκα μάταιο να βρίσω πάλι το Θεό για την κατόχησή μου και σπύρινα